கர்ஃப்யூ

பேகம்பேட்டில் இறங்கி வெளியே வந்தபோது ஒரே ஒரு களைத்த குதிரை புல்லைத் தின்ன யோசித்துக்கொண்டிருந்தது. தேசிகனைக் காணவில்லை.

ஏதோ தப்பு என்று குமரன் நினைத்தான்.

மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு இவ்வளவு அமைதியாக ஒரு ரயில் நிலையமா?

“யாரும் வரலீங்களா?” என்றாள் பூர்ணிமா.

“இல்லை. கொஞ்ச நேரம் பார்க்கலாம்.” பூர்ணிமா தன் கைவிரல்களை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். மருதோன்றித் தொப்பிகள் அவள் விரல் சிவப்புக்குப் பொருத்தமாகத்தான் இருந்தன. “நல்லாவே பத்துது. ஐத்ராபாத்லதான் செய்யறாங்களாம். நாலஞ்சு பாட்டில் வாங்கிக்கிட்டுப் போவலாம்.”

“ஒரு டாக்ஸி, ஒரு ஆட்டோ இல்லையே” என்றான் குமரன்.

“உங்க நண்பர்கிட்ட மறக்காம நல்ல முத்து கடைக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகச் சொல்லுங்க.”

“ஏதாவது ஸ்ட்ரைக்கா? யாராவது பெறந்த தினமா? இன்னைக்கு என்ன தேதி?”

“அவங்க பண்டிகை ஏதாவது இருக்குமோ என்னவோ? பக்ரீத் ரம்ஜான்னு?”

இவையெல்லாம் எந்த மாதத்தில் வரும் என்றுகூட செந்தில் குமரனுக்குத் தெரியாது.

ஆபீஸில் செக்ஷனல் ஹாலிடே. ஜான், போட்டு வாங்கிக் கொள்வான். “ஏம்பா ஜான்னு பேர் வெச்சுக்கிட்டு முஸ்லீம் பண்டிகையெல்லாம் செக்ஷனல் ஹாலிடே போட்டு வாங்கிக்கறே?”

“நான் முஸ்லீம்தாங்க, அமீர்ஜான்!”

“இதோ இவர்தானா பாருங்க” என்று பூர்ணிமா காட்டினாள்.

தேசிகன் கார் நிற்பதற்கு முன்பே இறங்கிக்கொண்டு, குமரனை நோக்கி வந்து மரியாதையான தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, பெட்டி படுக்கையைப் பிடுங்கிக்கொள்ள, “ஏன்யா லேட்டு?” என்று வினவினான் குமரன்.

“ட்ரெய்ன் லேட்டாத்தான் வரும்னு நினைச்சேன். ஹி...ஹி... ஹி...”

“ஏன் கூட்டமே இல்லை. இங்க ஏதாவது கர்ஃப்யூ இருக்கா என்ன?”

“இல்லை ஸார். பகல் வேளையில கிடையாது. அதுவும் சிகந்திராபாத்தில இதுவரைக்கும் இல்லை. ஓல்ட் ஸிட்டில சில போலீஸ் தாணாக்களை சுத்தி லக்டிக்கா பூல் இருக்கு பாருங்க அது தாண்டி அப்றம் ஸீத்தா பாக்... அதும் சாயங்காலம் இருட்டினதும்தான் கர்ஃப்யூ!”

“எதுக்காக கர்ஃப்பூ?” என்றாள் பூர்ணிமா.

“அதுக்கெல்லாம் காரணம் வேண்டாம்மா. அதுவும் இப்ப மினிஸ்ட்ரி வேற கலைஞ்சிருக்கா என். டி. ஆர்., என். பி. ஆர். விவகாரத்தில ரெண்டு கட்சியும் மாத்தி மாத்தி, கிளப்பி விட்டுருவாங்க.”

“எனக்கு நல்ல முத்து கிடைக்குமில்லை? அப்புறம் காஸ்ட்யூம் ஜூவல்லரி, ஐதராபாத் வளையல் விக்கிற கடையெல்லாம் திறந்திருக்குமில்லை?”

“திறந்திருக்கும்மா, கவலைப்படாதீங்கோ. பை தி வே எம் பேர் தேசிகன். நம் கம்பெனி பிராஞ்சைப் பார்த்துக்கறேன். கொஞ்சம் வந்த டயம் தான் எக்கச்சக்கமா போயிடுத்து. வேற, சமயம்னா நிறைய இடம் சுத்திப் பார்க்கலாம்.”

தேசிகன் இவர்களைச் சுற்றிக்காட்டப் பிறந்தவர்போலத் தென்பட்டார். சிரிப்பில் முகஸ்துதி பெரிய எழுத்தில் எழுதியிருக்க முன்ஸீட்டில் ஏறிக்கொண்டு உடனே குமரனை நோக்கித் திரும்பிக் கொண்டு ஆபீஸ் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். பூர்ணிமா கார் ஜன்னல் வழியாகப் புதிய நகரத்தைப் பார்த்தாள். கொஞ்சம் கொஞ்சம் பெங்களூர்போல இருந்தது. பஸ்ஸெல்லாம் பச்சையாக உலவ சுவரில் கிடைத்த இடத்தில் எல்லாம் தெலுங்கு எழுதியிருந்தது.

“டர்ன் ஓவர் மற்ற ப்ராஞ்சுகளை விட அதிகம் ஸார். ப்ராடக்ட் நல்ல டிமாண்ட் இருக்கு. இன்னும் ரெண்டு பங்கு விக்கலாம். ப்ரொடக்ஷன்ல சப்போர்ட் இல்லை.”

“எப்பவுமே இப்படித்தான் இருக்குமா உங்க ஊரு?” என்றாள் பூர்ணிமா.

“எப்படியம்மா?”

“தெருவிலே யாருமே இல்லையே, பஸ்ஸு கூட காலியாப் போறது.”

“சொன்னேனே கர்ஃப்யூ! அதுதானே தேசிகன்?”

“டே டைம்ல கிடையாது ஸார்.”

“யாருக்கும் யாருக்கும் சண்டை?”

“தெரியாதும்மா. ஆனா ஒவ்வொரு முறையும் பலி விழும்... சைக்கிள் ரிக்ஷாக்காரங்க, பால்காரங்க...”

“இங்க பார்க்க வேண்டிய இடங்கள்ளாம் என்ன சார்?”

“தேசிகன்னே கூப்பிடுங்கோ. ஸார் என்றெல்லாம் வேண்டாம், அம்மா. பார்க்கறதுக்கு ஏகப்பட்ட எடங்கள் இருக்கு. சாலர்ஜங், கோல்கொண்டா, பப்ளிக்கார்டன், சார்–மினார்ன்னு. ஆனா நீங்க பார்க்க வந்த வேளைதான் சரியில்லை. பக்ரீதும் புள்ளையார் சதுர்த்தியும் கிட்டக் கிட்ட வரதா?”

“சொன்னாக் கேட்டாத்தானே?” என்றான் குமரன். “ஒரு மாசம் கழிச்சி எல்லாம் செட்டில் ஆனப்புறம் போகலாம்னேன்.”

“ஒரு மாசம் ஆனப்புறம் இவர் எங்க கிடைப்பாருங்க? சிட்னிங்கறாரு. டோக்கியோங்கறாரு. தேசிகன், சொன்னா நம்ப மாட்டீங்க. கல்யாணம் ஆகி பதினாலு வருஷம். இதுதான் எங்க முதல் ஹனிமூன்!”

“ஏய்! பொய் சொல்லாதே!”

“தேசிகன் நீங்களே சொல்லுங்க. இவரைப் பிடிக்க இயலுமா?”

“அம்மா சொல்றது ஒருவிதத்தில வாஸ்தவம்தான் ஸார். ஸார் வந்தப்புறம் தான் கம்பெனியே ரெட்லருந்து வெளியே வந்திருக்கு. இந்த வருஷம் புல் டிவிடண்ட். ஸார் ஆபீஸ்ல எத்தனை பாப்புலர் தெரியுமா?”

“ஒரே ஒரு ஆசாமியைத் தவிர மற்றவங்க எல்லாருக்கும் பாப்புலர்.”

பூர்ணிமாவை மானசீகமாகச் சுடுவதுபோல் பாவனை செய்தான் குமரன்.

www.writersujatha.com

கார் ஒரு ஒல்லியான ஊர்வலத்திற்கு வழிவிட நிற்க வேண்டியிருந்தது. ஊர்வலத்தை விட போலீஸ்காரர்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. கூச்சலும் அதிகமாக இருந்தது.

“இவங்கள்ளாம் என்ன சத்தம் போடறாங்க?”

“யாருக்கும்மா புரியும்?”

“தேசிகன் உங்களுக்குத் தெலுங்கு தெரியாதா?”

“இவங்க கத்தறது உருதுலே!”

“நாளைக்குக் காலையில பிராஞ்சுக்கு வரேன். இவளை ஒரு டூரிஸ்ட் கார்ப்பரேஷன் ஸைட் ஸீயிங் பஸ்ஸில ஏத்தி விட்டுடுங்க.”

“முடியாது. நீங்களும் கூட வந்தாகணும். நான் தனியாப் போக மாட்டேன் தேசிகன்! இவரை மட்டும் ஆபீஸ் பக்கம் அழைச்சிட்டுப் போனீங்க. எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். நாங்க ஆபீஸ் விஷயமா வரலை.”

“பாருங்கம்மா. நீங்க பயப்படவே வேண்டியதில்லை. ஸார் உங்ககூட வந்தே ஆகணும். ஏன்னா டூரிஸ்ட் பஸ்ஸெல்லாம் ஒரு வாரத்துக்கு கான்ஸல். ஆபீஸ் கார் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன். அதை எடுத்துண்டு ரெண்டு பேரும் வேணுங்கற எடம் எல்லாம் சுத்திப் பார்த்துட்டாப் போச்சு.”

“இதுக்கு ஆபீஸ் காரை எடுத்துட்டுப் போக இஷ்டமில்லை தேசிகன்.”

“இப்ப நாம போறது ஆபீஸ் கார்லதான் ஸார் கவலைப்படாதீங்க. சார்ஜ் பண்ணிரலாம்” என்று சிரித்தான். “உங்க ஹஸ்பெண்ட் ரொம்ப ஆபீஸுக்காக உழைக்கிறார்.”

www.writersujatha.com

“அதான் முதல் மனைவி! அப்புறம் பஜார்ல முத்து வாங்கணும். அதுக்கு...”

“எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணியாச்சு. நாளைக்கு ஒரு ஆள் அழைச்சுண்டு போவான்.”

“கடையெல்லாம் திறந்திருந்தாத்தானே?” என்றான் குமரன்.

“அவங்க கடை மூடறதுக்கு முன்னாடி இவர் மூடிருவார் போலிருக்கே!”

“இந்த சமயத்துல ஐதராபாத்துக்கு நம்மை ஒருத்தரைத் தவிர வேற யாராவது ஊர் சுற்றிப் பார்க்க வருவாங்களா சொல்லு?”

“வந்தாச்சு! இனி என்ன? பார்க்கறதைப் பார்த்துட்டுப் போறது?”

www.writersujatha.com

“தேசிகன் டேஞ்சர் ஏதும் இல்லையே?”

தேசிகன் சற்றுத் தயங்கிவிட்டுத்தான், “அதெல்லாம் இல்லை ஸார்” என்றான். “பிர்லா மந்திர், நேரு பார்க், எது திறந்திருக்கோ அதைப் பார்த்துட்டாப் போறது!”

“இவளுக்கு நல்முத்து கடை திறந்திருந்தாப் போதும்!”

“கார்த்தாலை பார்க்கலாம் ஸார்” என்று தேசிகன் புறப்பட்டுச் செல்ல, ஓட்டலில் லவுஞ்சில் அதிக கூட்டம் இல்லை. “ஐதராபாத் இந்த மாதிரி இருந்து பார்த்ததே இல்லை” என்றான். முக்கந்தர் கா சிக்கந்தர் வீடியோவில் காட்டுகிறார்கள் என்று போர்டு போட்டிருந்தது. ரூம் கதவைத் திறந்ததும் ஏ.ஸியை நுட்பமாக அமைத்துவிட்டு வலுக்கட்டாயமாகப் பூர்ணிமாவுக்கு முத்தம் கொடுக்க முற்பட்டான். அவனை நாசூக்காக ஒதுக்கிவிட்டு ஜன்னல் திரையை விலக்கினாள். வெளியே மைக்ரோவேவ் டவரும் சீனிவாச கோபுரமும், உசேன் சாகர் ஏரியின் கரும் பச்சை நீர்ப் பரப்பில் பாய்மரப் படகும் தெரிந்தது. டாங்க் பண்டு ரோடில் கார்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக்–கொண்டிருந்தாலும்,

“இந்த சமயத்துக்கு டிராஃபிக் குறைச்சல்தான்.”

“குறைச்சலா இருந்தா உங்களுக்கு என்ன? நாம கிடைக்கற இடத்தைப் பார்த்துக்க வேண்டியது. அவ்வளவுதான்.”

“உனக்கு முத்து கிடைச்சாப் போதும் இல்லையா?”

“முத்துப் போல உங்ககூட ஒரு நாள் கிடைச்சிருக்கே, அது போதும்!”

“பேசமா ஓட்டலைவிட்டு வெளிய போகவே வேண்டாம்.”

“போகாம?”

“பக்கத்தில பக்கத்தில படுத்துக்கிட்டு, டீ. வி. பார்த்துக்கிட்டு!”

“இதுக்கு எதுக்கு ஐதராபாத் வரணும்!”

“அங்க டயம் கிடைக்க மாட்டேங்கறதே!”

புதிதாகக் கல்யாணம் ஆனவர்கள்போல ஒருவரையருவர் ஸ்பரிசித்துக்கொண்டு, உதடுகளில் முத்த முத்திரை ஒத்திக்கொண்டு, வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு, அனாவ–சியமாக ஜோக்குகளுக்குச் சிரித்துக்கொண்டு, எல்லா விளக்குகளையும் அணைத்து–விட்டு, டெலிவிஷன் சலனத்தின் வெளிச்சத்தில் நகரத்தின் வைரக் கண்கள் ஜன்னலுக்கு வெளியேயிருந்து விந்தையாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க...

“போதுங்க. இது போதுங்க. எனக்கு இனிமே எதும் வேண்டாம் லைஃப்லே!”

“இரு! நாளைக்குக் கடைக்குப் போய் முத்துக்கள் வாங்க வேண்டாம்?”

❍

காலையிலேயே பிர்லா மந்திருக்குப் போய்விட்டார்கள். தேசிகன் சொல்லியிருந்த ஆசாமி சார்மினார் அருகில் ஒரு இடத்தில் பதினொன்றரைக்குக் காத்திருக்கப்–

போவதாகவும், முத்து வியாபாரத்துக்குக் கூட்டிச் செல்லப் போவதாகவும் சொன்னான். ஸாலர்ஜங் மியூசியத்தில் கெடிகாரம் பத்து அடிக்கும்போதே பூர்ணிமாவுக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. சலவைக்கல் ரெபெக்காவெல்லாம் அப்புறம் அவளுக்கு ஒரு பொருட்டாக இல்லை.

“நில்லும்மா. சலவைக்கல்லாலேயே சால்வை போர்த்திக்கிட்டு ஒரு பொம்பளை சிலை பார்க்கவேண்டாம்?”

“எப்பப் பார்த்தாலும் உங்களுக்குப் பொம்பளை சிலைதான்! அந்த ஆளு வந்து காத்துக்கிட்டு இருக்கப்போறான்!”

“இதெல்லாம் பார்த்தியா இந்த ரூம் பூரா ஜேடு.”

“அப்புறம் வந்து பாக்கியைப் பார்க்கலாம். அந்த ஆள் காத்துக்கிட்டு இருப்பான்.”

“காத்துக்கிட்டு இருக்கட்டுமே. பத்து நிமிஷம் லேட்டானா என்ன இப்ப?”

“அப்புறம் கடையை மூடிடுவாங்க.”

“மூடிட்டா என்ன போச்சு. இப்ப முத்து இல்லைன்னா என்ன போச்சு?”

“நீங்க சொல்வீங்க. அப்புறம் நாம ஐதராபாத் எப்ப வருவோமோ? இங்க வந்ததுக்கு ஞாபகமா ஏதாவது வேண்டாமா? அவன் காத்துக்கிட்டு இருப்பான்.”

சார்மினார் அருகில் பிரிந்த ஏராளமான சந்துகளில் ஒன்றில் அவன் காத்திருந்தான். இருவரையும் கடைக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அரை டிராயர் டூரிஸ்ட்டுகள் காமரா மாலை அணிந்து சார்மினார் லிப்டுக்காகக் காத்திருக்க சைக்கிள் ரிக்ஷாக்கள் முடிவில்லாது ஒன்றை ஒன்று துரத்திக்கொண்டு சென்றன.

கடைக்குள் வெள்ளையாகத் திண்டு போட்டு தரையில் உட்காருவது குமரனுக்கு சுகமாக இருந்தது. பூர்ணிமா தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை இந்தியில் ஷெல்புக்கு ஷெல்ஃப் தாவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“முத்து வாங்கப் போறியா, முத்து மாலையா?”

“இருங்க. உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. முதல்ல பார்க்கலாம்.”

“பார்த்துக்கிட்டு இரு. சிகரெட் குடிச்சுட்டு வந்துடறேன்.”

“பத்து நிமிஷம் சிகரெட் குடிக்காம இருக்க முடியாதா?”

“பத்து நிமிஷத்துல எங்க முடியப்போவுது! இந்தா எதுத்தாப்பலதான் கடை!”

“சீக்கிரம் வந்துருங்க.”

எதிரே இருந்த சிகரெட் கடையில் பாக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு பாக்கிக்கு காத்திருக்கையில் பட்பட்டென்று கடைகளில் மடக்குக் கதவுகளை இழுத்து மூடும் சப்தம் கேட்டது. சட்டென்று ஒரு சந்திலிருந்து பத்துப் பதினைந்து பேர் தலையில் குல்லாய்களுடன் வெளிப்பட்டு ஓடினார்கள். அவர்கள் கையில் ஆயுதங்கள் இருந்தன. சிகரெட் கடைக்காரர் தொட்டியில் நனைந்த வெற்றிலைகளை அவசரமாகச் சேகரித்துக்கொண்டு கடைக் கதவை இழுத்து மூட, ‘பாக்கி பைசா?’ என்றான் குமரன்.

"பாகோ பாகோ" என்றான். புரியவில்லை. தெருவில் அவர்கள் மாரோ மாரோ என்று கத்திக்கொண்டே அவனை நோக்கி வந்தார்கள். குமரன் சற்று கவலையுடன் எதிர்த்த கடையில் பூர்ணிமாவைத் தேட அந்தக் கடை இழுத்து மூடியிருந்தது. பூர்ணிமா எங்கே? குறுக்கே ஓடுகையில் இரண்டு பேர் அவனை இழுத்துத் தோள் பட்டையில் பிடித்தார்கள்! தூரத்தில் மண்டையில் ஒலி பெருக்கி அணிந்த ஜீப் ஒன்று விரைவாக வந்து கொண்டிருந்தது. குமரனை பூர்ணிமாவின்பால் போகவிடாமல் அவர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு பக்கத்து சந்தில் தள்ள முற்பட இங்கேயும் அங்கேயும் ஜனங்கள் சிதறிஓட, கண்ணீர்ப் புகை வெடிக்க, தனக்கு என்ன நிகழ்கிறதென்று குமரனுக்குப் புரியவில்லை. யாரோ "க்யாநாம்" என்று கேட்டதற்குப் பதில் சொல்வதற்கு முன் அவனை நோக்கி ஓங்கப்பட்ட ஆயுதத்தை அவனால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

❍

இலக்கியம் சமூகப் பொறுப்புடன் தேச ஒற்றுமையையும் ஐக்கியத்தையும் நிலைநாட்ட வேண்டும்; சாதி மத பேதமின்றி நாமெல்லோரும் இந்தியர் என்கிற உணர்ச்சியை வளர்க்க வேண்டும் அல்லவா? எனவே குமரனைக் கத்தியால் குத்த வந்தவன் சற்றே தயங்கி அவன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தான். "நண்பனே, உன் முகஜாடை காலஞ்சென்ற என் அண்ணன் இப்ராஹிம்போல இருக்கிறது! உன்னைக் கொல்ல விருப்பமில்லை, வா. என் வீட்டில் மறைந்திருந்து கர்ஃப்யூ விலகியதும் வீட்டுக்குப் போ" என்றான்.

இதைத் தொடர்ந்து இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் கொண்டு "ஜெய் ஹிந்த்" என்றனர்!

1981

www.writersujatha.com